

1

TA JOOKSIS NAGU udus. Hääled hüüdsid talle järele, aga ta ei näinud kedagi, lihtsalt tajus neid enda ümber. Ilma näota varjud.

Annie Ljung löi silmad lahti ja ahmis õhku. Suu kuivas, pea valutas. Ta pilgutas silmi ja nägemisväli muutus selgemaks. Tekk oli maha libisenud ja tema rind paljas, ta adus, et on teki all täiesti alasti.

Ta pööras pead. Tema kõrval lamas Thomas, selg tema poole. Rinnakorv kerkis ja vajus. Nüüd tulid mälpildid eilsest õhtust. Üksteise järel nagu välklambi sähvatused. Õhtusöök. Vein. Diivan ja suudlused. Thomase paljas ülakeha.

Pagan võtaks. Asi ei pidanud niimoodi minema. See oli tema süü. Ainult tema oli valesti teinud. Nii kuradima valesti.

Thomas lamas endiselt liikumatult, selg tema poole.

Annie keeras ennast ettevaatlikult öökapi poole ja küünitas käe mobiiltelefoni järele. Minut puudus seitsmest. Thomase äratuskell võib iga hetk heliseda. Reedene päev, nad mõlemad peavad tööle minema.

Annie hingas hääletult ja sügavalt sisse ning ajas ennast siis pikkamisi püsti. Nägi voodi ette vaibale pillutud riideid.

Jah, ta oli seda tahtnud, aga mitte niimoodi. Tema oli olnud algataja, kindlalt otsustanud see asi viimaks ometi ära teha. Kas Thomas märkas, kui purjus ta on? Arvatavasti mitte. Teda pole kerge läbi näha, harva teatakse, mida ta mõtleb või tunneb. Ta on seda palju kordi kuulnud, mitte ainult Thomase suust.

Nüüd andis telefon märku. Tuletas meelde, et kell 7.30 on vestlus psühholoogiga. Kuramus küll.

Ta viskas teki pealt ära, tõusis üles, haaras oma riided ja hiilis kivist mööda esikusse. Tõmbas siis magamistoa

ukse kinni ja pani ennast riidesse. Kahmas nagist jaki ja käekoti ning keeras välisukse vaikselt lukust lahti.

Õues lõi talle vastu soojus. Päikesevalgus lõi kas silmi ja õhk tundus lämbe. Meelekohad tuikasid, maapind näis kõikuvat.

Ta vaatas ringi ning talle meenus, et auto seisab endiselt linna teises servas vallamaja ees tänaval. Parasjagu polnud küll vahet, sest ta ei olnud nagunii võimeline rooli istuma. Ta heitis põgusa pilgu üles Thomase köögiakna poole, läks siis üle tänava ja sörkis väljaku poole.

Väike ooteruum oli tühi ja tema psühholoogi kabineti uks kinni, jumal tänatud. Raadio mängis, see oli barjääriks sõnadele, mis oleksid võinud kabinetist välja kosta.

Annie tõttas tualetti. Peeglist vaatas talle vastu kahvatu nägu. Ripsmetuši jäljed põsel, heledad juuksed sassis ja pesemata. Pilk nagu tagaetaval loomal.

Ta võttis pihud jääkülma vett täis ja pesi eilse päeva nähtavad jäljed maha. Leidis käekotist kosmeetikakoti, võttis kaks tabletti paratsetamooli, pesi hambad puhtaks ja värvis ripsmed uuesti ära, enne kui ooteruumi tagasi läks ja tugitooli vajus.

Kell seinal oli kakskümmend minutit seitse läbi. Kas Thomas on üles ärganud?

Ta võttis taskust mobiiltelefoni. Mitte ühtegi vastamata kõnet või sõnumit. Ma pean midagi kirjutama, pean kuidagi-moodi selgitama, mõtles Annie. Niimoodi ei tehta. Normaalsed inimesed ei lase lihtsalt sõnagi lausumata jalga.

Ta näppis telefoni, kuid just siis avanes kabineti uks ning talle naeratas vastu tema psühholoog Ylva Persgård.

„Tere hommikust, Annie.”

Annie pani telefoni käekotti, pomises tere hommikust ja tõttas siis Ylvast mööda, kartes, et haiseb ikka alkoholi järele, ehkki oli hambad ära pesnud.

Ta istus põrandalambi juurde nurka samasse tugitooli, kus oli varemgi istunud, ja riputas pintsaku käetoole. Ta püüdis juuksesalku laubalt ära puhuda, aga see oli sinna kinni kleepunud.

Silmanurgast nägi ta, kuidas Ylva oma märkmiku võttis ja teise tugitooli istus, jalg üle põlve. Ta oli hästi riides nagu alati, tumesinised püksid ja valge pluus. Pruunid juuksed olid külje pealt lahku kammitud ja hobusesabasse seotud. Meik oli tagasihoidlik. Nende esimesest kohtumisest peale oli psühholoog jätnud närviajavalt rahuliku ja aruka mulje. Stabiilne inimene, Annie täielik vastand.

Ta kissitas aknast sisse paistva päikesevalguse käes silmi. Ylva potililled näisid olevat suve jooksul kosunud, mitte närtsinud ja surnud nagu Annie omad. Nähtavasti hoolitseb psühholoog oma taimede eest. Kas neid hoiab elus kogu see väljahingata õhk? Kõik õnnetud hinged, kes siin istuvad ja oma ängi, kurbust ja muresid välja hingavad. Otse lillede mullale.

„Tere tulemast tagasi, Annie,“ sõnas Ylva naeratades. „Sa oled juuksed pikaks kasvatanud. Kena!”

Annie väänutas vaistlikult pead, nii et juuksed õlgadele langesid ja kaelal oleva armi katsid.

„Aitäh,“ pomises ta. „Kuidas sinu suvi läks?”

„Täna, hästi. Olin enamasti kodus, aga tegime lastega tiiru minu sugulaste juurde Dalarnasse. Ja sina? Olid sa kodus või käisid ehk kusagil reisimas?”

Annie põimis käed süles kokku, neelas iivelduse alla. Kuklas tuikas ikka veel kerge valu. Kas peavalutabletid ei peaks nüüd juba mõjuma hakkama?

„Enamjaolt kodus,“ ütles ta. „Ainult mõni ühepäevane reis.”

„Tundub, et sul oli rahulik suvi. Saan aru, et sulle oli seda hädasti vaja, aga kahju, et ilm parem ei olnud.”

Suvi läbi oli vihma sadanud, ent nüüd, kui inimesed on tööle tagasi läinud, rullub nädalavahetusel üle kuumalaine.

„Kuidas sa suvel ennast tundnud oled?” jätkas Ylva ja vaatas talle uurivalts otsa. „Pea ütleva, et oled veidi kõhnaks jäänud.”

Annie noogutas. „Söögiisu pole just kõige parem olnud.”

Nii oli. Riietest oli tunda, et ta on suve jooksul kõhnemaks jäänud. Kindlasti sellepärast vein talle niimoodi pähe hakkaski.

Ylva noogutas.

„Sa aru. Ja oled sa mingit ärevust tundnud?”

„Vahetevahel. Mitte kuigi palju.”

Annie pilk jäi pidama seinal oleval maalil. Sellel, mille oli kujutatud väljapoole kaardunud heleroosasid sakke nagu roosi õielehti. Annie meelest nägi see välja nagu naise üsk, kuid ta polnud julgenud Ylva käest küsida, mida motiiv tegelikult kujutab.

„Midagi veel?” küsis psühholoog. „Uneprobleemid, kõhuhäädad, pearinglus?”

Annie rebis pilgu maalilt lahti.

„Üksjagu õudusunenägusid. Kogu aeg üks ja sama. Inimesed, kes mind taga ajavad, udu, ma jooksen.”

„Nagu sa kindlasti mäletad, rääkisime, et see on täiesti normaalne,” nentis Ylva. „Aja jooksul kaovad need ära.”

Annie neelatas. Väikesel laual nende vahel oli karahvin veega ja selle kõrval kaks kummuli pööratud klaasi. Ta võttis ühe, valas vett täis ja jõi.

„Kuidas töö juures läheb? Sa oled vist ikka veel sotsiaalsakonnas?” küsis Ylva.

Annie noogutas. „Aga ma tegutsen praegu üsna tasa ja targu, püüan klientide muresid mitte liiga palju südamesse võtta. Pärast kevadel juhtunut hoiab ülemus mul silma peal.”

Kramforsi sotsiaalosakond oli väike, seal oli kõigest kuus töötajat, üks neist pikalt haiguslehel. Vald oli pisike, kõik

teadsid üksteisest kõike ja millegi salajas hoidmine oli paras katsumus. Annie polnud oma eraelust üldse mitte midagi rääkinud ja seepärast pidasid kolleegid teda rangeks ja karmiks. Aga Annie arvates oli asi seda väärt. Tal olid oma põhjused, miks kolleege eemal hoida, ja need põhjused puudutasid ainult teda.

Ylva noogutas heakskiitvalt ja nõustus sellega, et Anniest oli tark tegu sammuke tagasi astuda ja keskenduda enesetunde parandamisele. Sotsiaalselt haavatavate inimestega töötamine on närvesööv isegi nende jaoks, kes pole midagi niisugust üle elanud nagu Annie.

„Kuna me kohtusime viimati hulk aega tagasi, siis arvasin, et võiksime alustada väikesest kordamisest,“ sõnas Ylva ja avas märkmiku.

Ta võttis mõne vähese lausega kokku kaks kevadist seanssi. Nad olid rääkinud Annie enda taustast, asendusest sotsiaal-osakonnas, ema frontotemporaalsest dementsusest ja viimaks kevadistest traumaatilistest sündmustest. Annie noore sugulase kadumisest ja surmast, tulekahjust, milles Annie oleks äärepealt surma saanud.

„Kuidas sinu emaga lood on? Kui ma õigesti mäletan, siis viimati leppisid sa tema arstiga kokku, et jätate ravimid ära?“

Annie noogutas. Pärast mitut vestlust Birgitta arstiga jõudsid nad ühele meelele, et proovivad kõik dementsuse ravimid ära jätta, nägemaks, kas Birgitta mõistus läheb natuke selgemaks, lootuses, et nad suudavad lähedasemaks saada.

Annie ei teadnud, mida psühholoog oli teinud, aga teisel seansil oli Ylval õnnestunud talt välja õngitseda, et nad polnud jõudnud emaga möödunust rääkida. Nende kummaline suhe, mis oli alati keeruline olnud, muutus päras seda, mis gümnaasiumis juhtus, veel halvemaks. Kõik paranemata haavad, kõik vastust vajavad küsimused. Ta ei tea, mida tema ema tegelikult uskus, mis ajendas teda tütart külast ära Stockholmi saatma.

„Kas mingi muutus on toimunud?”

Annie raputas pead.

„Ei, möödas on alles kaks nädalat.”

„Saan aru. Hoian pöialt, et su emaga kõik hästi läheks. Millega sa täna tegeleda tahad?”

„Ma ei tea, kõike on nii palju,” vastas Annie ohates.

Tema vaimusilma ette kerkis Thomase paljas ülakeha. Mehe lõhn, tema nägu, mehe käed tema ümber. Keha, mis surus ennast tema vastu, lamas tema peal.

„Annie?”

Ylva hääl tõi ta tegelikkusesse tagasi.

„Anna andeks, mis sa ütlesid?”

Ylva naeratas.

„Sa paistsid kaugel eemal olevat, mille peale sa mõtlesid?”

Annie rüüpas sõõmu vett. Nägi, kuidas klaasi hoidev käsi väriseb. Ta peab rääkima. Varem või hiljem küsib Ylva, kuidas Thomasega läheb. Nad olid maikuust alates kohtunud. Thomas teadis tema lugu, tema raskusi lähedusega, ja arvestas sellega. Aga nüüd, kui suvi läbi sai, oli Annie hakanud Thomase juures teistsugust ootust märkama. Ja ta tahtis nii väga Thomasega lähedasemaks saada, teda usaldada. Varem või hiljem tüdineb Thomas ootamisest, ühegi mehe kannatus pole igavene. Annie pole ju mingi süütukene. Tal oli olnud mõni seiklus nooremate meestega, kes olid kehaliselt temast nõrgemad ning rohkem või vähem purjus. Seda oli olnud ka ta ise. Armunud polnud ta ühessegi neist kunagi olnud.

Kõigest sellest oli ta rääkinud oma psühholoogile, kes ergutas teda, et ta julgeks ilma alkoholita Thomasele läheneda. *Oma hirmudele vastu astuda*. Kõik jõuab sinnamaani välja. Ta teadis, kuidas asi käib, ometi oli ta teinud risti vastupidi.

Ta pani klaasi lauale. Köhatas.

„Ma olin täna öösel Thomase juures,” pomises ta.

Nüüd löi Ylva nagu särama.

„Ah soo? Kuidas läks?”

Annie hõõrus meeekohti. Mida selle peale kosta? Ta ei tahtnud Ylvale pettumust valmistada, ei tahtnud rääkida, kui kehvasti ta olukorraga toime oli tulnud.

„Kui katsetad seda, mida sa kardad, tuleb esimene kord harva hästi välja,” jätkas Ylva, otsekui oleks ta Annie mõtteid lugenud. „Tunne, et kõik läks untsu, on palju tavalisem kui vastupidine. Oluline on näha, mis seda sulle põhjustab, et saaksime sellega edasi tegeleda.”

„Aga ma rikkusin vist juba kõik ära!” pahvatas Annie. Miski nõõris kõri, nutt kippus peale.

„Ma tegin kõik valesti. Me sõime ja jõime veini ning ma olin nii närvis ja hirmul ning tahtsin selle ainult kaelast ära saada. Ma jõin liiga palju ja õhutasin takka, kuigi polnud kaine. Ja nüüd ma isegi ei mäleta, mis juhtus. See, mis oleks pidanud olema nii kaunis, läks täiega metsa. Ma keerasin kõik vussi nagu alati. Palun vabandust.”

Ylva raputas pead ja naeratas jälle. Pidevalt see sõbralik naeratus, mis Anniet veel rohkem häiris.

„Sa ei pea minu käest vabandust paluma, sa ei tee seda minu pärast. Ja see pole vussikeeramine, kõigest esimene katsetus. Järgmisel korral proovid ilma alkoholita.”

Annie raputas pead.

„Järgmist korda Thomasega ei tule.”

„Miks sa niimoodi ütled?”

Annie hammustas kõvasti alahuult, et mitte nutma hakata.

„Sest kui ma ärkasin, siis tema magas, ja ma lasin ilma teda äratamata jalga. Ükski normaalne inimene ju nii ei tee? Mul on häbi. Tundub, nagu oleksin ma teda alt vedanud, käitunud temaga nagu kõigi teistega, ehkki ta on palju rohkem ära teinud.”

Ylva pani pastaka käest ja põimis käed märkmiku kohal kokku.

„Meie varasemates vestlustes kirjeldasid sa Thomast kui hoolitsevat ja toredat meest. Ta saab kindlasti aru, pead ainult talle rääkima, mida sa tunned.”

Annie tundis jälle, et kõhus keerab. Kui Ylva rääkis, kõlas kõik nii lihtsalt. Kurat küll, mis tal viga on? Thomas pole ohtlik, tahab talle üksnes head.

Ta kuulis Ylva sõnu justkui eemalt. Selle kohta, et tema esimene intiimne kogemus oli seotud allajäämise, võimetuse ja kontrolli kaotamisega. Et ta peab oma suhtumise lähedusse ümber programmeerima, tundma, et olukord on kontrolli all. Turvaline. Ja ilma alkoholita. *Face your fears.*

Käsi kerkis vaistlikult kõrva taga kaelal oleva armi juurde, see oli igavene mälestus päevast, kui kõik muutus. Päevast, mis jagas elu kaheks: enne ja pärast.

„Annie?” Ylva naeratas ettevaatlikult. „Tahad sa Thomasega veel korra proovida?”

Annie pilgutas silmi ja vaatas seinakella. Osutid tõmbusid kaardu ja numbrid valgusid laiali nagu Salvador Dali maalil. Kas tema oli see, kes hulluks läks ja endal kõrva peast ära löikas? Ei, see oli van Gogh.

Annie noogutas.

„Jah, ma tahan,” pomises ta. „Aga ma ei tea, kuidas ma julgen.”

„Meie, inimesed, teeme kõik, et ebameeldivusi vältida,” lausis Ylva. „Me ei taha tunda hirmu või muret. Kui suudame õppida hirmule vastu seisma ja seda valitsema, läheb see tavaliselt üle. Tehniliselt võttes olete te juba seksinud. Sa oled ennast Thomase ees paljaks võtnud, teinud seda, mida sa kardad, kuigi polnud kaine. See oli esimene samm. Tee uus katse, kui tunned, et valmis oled. Kaine peaga, nii et olukord on sinu kontrolli all, kui te otsustate seksida. Kas sobib?”

Annie noogutas.

„Siis kohtume järgmisel reedel, hoolitse nüüd enda eest.”

Annie vaatas jälle kella. Nelikümmend viis minutit oli juba läbi.

„Järgmisel reedel,” sõnas ta ja küünitus koti järele.

Siis tulen koos äralõigatud kõrvaga, mõtles ta.

2

KONSTAABEL SARA EMILSSON hoidis politseiauto poole minnes kahte kohvitopsi teineteise peal tasakaalus. Tema kolleeg Hans Nording oli hõivatud telefonikõnega, ent noogutas tänuhulikult ning võttis topsi vastu.

Sara nilpis tulikuuma kohvi ja ootas, millal Nording kõne lõpetab. Möödus mõni koolilaps ning Sara lülitas laste suureks vaimustuseks vilkurid sisse. Nad tõstsid pisikesed rusikad ja Sara tõstis vastu, täpselt nii, nagu ta oli näinud Nordingit lugematuid kordi tegemas. Ta naeratas vanemale kolleegile, kuid seekord ei naeratanud too vastu, vaid kuulas pingsalt, mida talle telefonis öeldi.

Hans Nording oli kogenud uurija. Sara kõige rahulikum kolleeg. Ta oli kindel ja asjalik, kirjeldamatult kannatlik. Kui Sara esimesi aastaid Kramforsi politseis töötas, oli Nording olnud tema juhendaja ning Sara oli teda alati usaldanud. Ta oli Sarale rohkem kui kolleeg. Mööda maakonna lõputuid teid ringi sõites olid nad rääkinud maast ja ilmast. Saanud sõpradeks, mõnikord rohkem nagu isa ja tütar kui kolleegid.

Nording oli näinud, kuidas ta pingelistesse olukordadesse sattudes reageerib. Näinud tema parimaid ja halvimaid hetki ning olnud alati olemas, et juhendada ja lohutada. Kuid pärast

puhkust näis Nording hajevil olevat. Just enne suve oli ta rääkinud, et tema üheksakümneaastane isa jäi haigeks ja sellepärast on tema otsustanud eelpensionile jääda. Kuid Sara aimas, et tegelik põhjus on stress selle pärast, mis juhtus kevadel, kui ta kadunud teismelise juhtumi puhul suure vea tegi. Pole kerge, kui pead pika tööelu ebaõnnestumisega lõpetama.

Nording oli teinud korralduse, et Sara hakkab tema asemel lapsi üle kuulama, ja nende ülemus oli kolleegide meeoleharmiks sama meelt olnud. Nording oli rohkem kui korra mõista andnud, kui rahul ta on. Et nüüd võib ta rahun pensioni oodata.

Saral olid oma uue rolli suhtes kahetised tunded. Soolise võrdõiguslikkuse ja võrdse kohtlemise alasest tööst hoolimata polnud kerge olla meestest koosnevas jaoskonnas ainuke naine. Piisas ilmselt sellest, et tal näis olevat annet laste ja noortega heade suhete loomiseks, et ta on täielikult tööle keskendunud ning et tal õnnestuvad sageli asjad, millega meeskolleegid hakkama ei saa. Kolleegid mõnitasid. Andsid mõista, et ta oli kellegagi maganud, et töökohta saada. Et Nording on temast sisse võetud, võtnud kätte ja armunud kolleegi, kes oleks talle vanuse poolest tütreks sobinud. Enam rohkem eksida polnud võimalik. Pealegi oli see solvav Nordingile, kes polnud iialgi teinud teenistuses ega tema suhtes midagi sobimatut. Ta oli alati kohelnud Sarat nagu iga teist. Ei mingit ligitikkumist, ei mingeid hö-hö-höö-nalju.

Nording lõpetas kõne ja ohkas.

„Üks naine, kes on ilmselt tont teab mitu korda jaoskonda helistanud ja öelnud, et on mitu päeva järjest kuulnud Bollsta valukojast lapse kisa, aga nüüd on vaikne ja ta pole seal elavat abielupaari näinud. Tema arust olevat see kummaline, sest nad teevad tavaliselt alati lärmi. Ma tean, kes nad on, vanad tuntud heroiinikud. Peame sellega tegelema, kõik teised on ilmselt hõivatud.”

Kolmekorruselise kortermaja fassaadi värv oli maha koonud. Välisuks polnud lukus ja Nording astus Sara ees trepikotta. Politseisse helistanud naaber ilmselt nägi neid, sest esimesest parempoolsest uksest vaatas välja hallipäine daam.

„Üleval, keskmine uks,” ütles ta ainult ja pani kähku oma ukse kinni.

Sara läks ees ja andis uksekella Nad kuulsid, kuidas helin korteris kajab ja siis vaibub. Korrus allpool kostis lõnksatus ning Sara arvas, et vanadaam kuulab salaja pealt, mis toimub.

Ta helistas uuesti. Midagi ei juhtunud. Sara paotas ettevaatlikult postipilu. Reklaamlehed ja post olid esikupõrandal hunnikus. Vaipa ei olnud. Põrand kruusa ja tolmu täis. Ja siis hais, too selgesti äratuntav.

Sara pani käe ukselingile. Vajutas selle ettevaatlikult alla. Ta noogutas Nordingile ja tõmbas siis lukustamata ukse tasakesi lahti.

Hais lõi neile täie jõuga vastu. Mis korteris ka on, elus see pole, niipalju sai Sara aru. Siiski olid nad sunnitud korteri läbi otsima.

Nording võttis relva kätte ja läks ees esikusse. Ta seisatas pooleldi avatud ukse juures ning Sara nägi vilksamisi jalapaari. Nording lükkas ukse lahti ja krimpsutas nägu. Andis siis Sarale noogutusega märku lähemale astuda.

Vanni najal lamas määrdunud teksastes ja valges särgis mees. Kollane plastrihm oli endiselt käsivarre ümber, süstal vedeles põrandal. Vaht suunurgas, viimne pilk silmisse tardunud.

„See on Perra,” ütles Nording. Ta ohkas kurvalt ja astus surnu juurde. Kontrollis rutiinselt pulssi ja hingamist, ehkki oli ilmselge, et mees on surnud.

Nad läksid edasi kööki. Nordingil endiselt relv käes. Sõltlastel on kambajõmmid ja alati on oht komistada mõne pilves või vägivaldse tüübi otsa. Ühe seina najal seisis tuttuus mägijalgratas,

suure tõenäosusega varastatud kraam. Köögikapipealne oli täis õllepurke ja musti nõusid. Akna ees rippus viltune kardin ja laual oli pann kuivanud vorstiviiludega.

Nad läksid edasi elutuppa ja seal lamas pruunil nahkdiivani selili ainult aluspükste ja T-särgi väel naine, pea nende poole pööratud, pealtnäha omaenda okse sisse lämbunud. Nägu oli auku vajunud, silmad elatud.

„Ptüi, raisk,“ pomises Nording ja vangutas pead. „See on Lotten, Perra pruta. Ta oli hiljuti Svanuddenis. Kuradi kurat.“ Ta astus naise juurde ja kordas sama protseduuri nagu äsja vannitoas mehe juures.

Sara vaatas naise kõhna keha. Pärast võõrutusravil viibimist on sõltlastel seesugused surmajuhtumid kahjuks üpris tavalised. Nad proovivad uuesti ja paraku kihutavad vanast harjumusest endale sisse sama koguse uimasteid nagu enne ravi, aga nüüd on annus mürkidest puhastatud kehale liiga suur ja nad saavad üledoosi. Igatsetud retkest saab kahjuks nende viimane reis.

Sara rebis pilgu naiselt lahti ja vaatas korteris ringi. Elutoa vastas oli veel üks tuba. Uks oli lahti ja Sara nägi kaheinimesevoodit. Ta astus sisse ja nentis, et voodi on tühi. Pilk liikus akna ja siniseks värvitud võrevoodi poole.

Sara tundis, kuidas külm jutt mööda selgroogu alla jookseb. Ta astus kahe kiire sammuga võrevoodi juurde, kuid taganes siis võpatades. Linasse oli takerdunud imik. Tema nägu katsid tardunud punased klombid. Silmad olid kinni, nahk sinakasvalge. Ka voodi oli punaseid plekke täis.

Sara tundis, kuidas kurgus kitsaks läheb. Ta löi käe suu ette ja võitles keha haarava paanikaga. Ta tahtis ennast liigutada, kuid jalad tundusid tinarasked. Kui Nording temast mööda võrevoodi juurde astus, said tema jalad elu tagasi ning ta taganes toast välja ja kiirustas korterist õue.

Korterimaja ukse ees jäi Sara seisma ja võitles iiveldusega. Süda tagus kõvasti ja raskelt. Pilt lapsest, kes oli ennast täis kakanud ja pissinud ning karjunud, ilma et keegi oleks kuulnud, oli justkui võrkkestale söövitatud.

Ta peab ennast kokku võtma. Nording teadis, et tal on raske surnud väikesi lapsi näha, et ta läheb siis lukku. Aga ta peab näitama, et on nüüd õppinud sellest jagu saama. Ta hingas paar korda sügavalt sisse ja vaatas korterimaja poole. Ühe kardina taga arvas ta nägevat toda vana daami. Ta peab üles tagasi minema, nad peavad piirkonna juhtimiskeskusele ette kandma, laipade äraviimise korraldama, kuriteopaiga tõkestama. Ei tohi jalga lasta, kolleegi niimoodi maha jätta.

Taskus helises telefon. Helistas Nording. Sara võttis kõne vastu, ütlemaks, et tuleb, kuid Nording jõudis ette.

„Laps on elus!” ütles ta. „Kiirabi on teel.”

Sara sulges silmad.

Kui kiirabi oli lapse ära viinud, pani Nording Sarale käe õlale.

Tema pilk oli õrn, mitte süüdistav.

„See oli veri,” pomises Sara. „Veri ja väike kahvatu keha.”

Nording raputas pead. „Sara, see polnud veri. See oli võrevoodi all põrandal.” Sara põrnitses seda, mida Nording käes hoidis.

„Moos?” hüüatas ta.

Nording pigistas ta õlga.

„Silm võib petta. Asjad pole alati need, mis nad paistavad olevat. Alati tuleb kontrollida, kui vastik see ka ei oleks. Pea seda alati meeles.”

Ta silitas Sara selga.

„Sa pead leidma mingi viisi, kuidas sellega toime tulla. Muidu ei suuda sa raskete kuritegudega tegeleda.”